

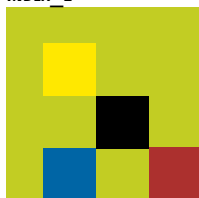
299

EL BUTLLETÍ

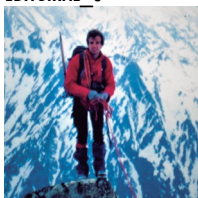
UNIÓN EXCURSIONISTA DE VIC juliol/agost/setembre 2017

ÍNDEX

ÍNDEX 2

EDITORIAL 3

Estiu

REPORTATGE 5

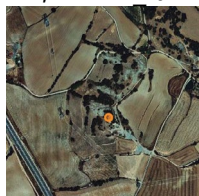
Ocells innovadors

REPORTATGE 11

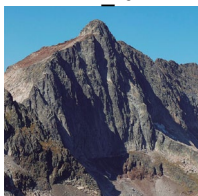
Rescue Great Day

AQUÍ, ARA I AHIR 18

Sant Jordi

COL·LECTIVES 19

El pic de Spijeoles

LA FOTO 22

EL LLIBRE 23

NOTÍCES 24

AGENDA 31

Equip de redacció:

- Joan Conill (Cap de redacció)
- Albert Baucells
- Pep Fusté
- Miquel Gracià
- Marta Parés
- Xevi Roviró
- Núria Salomó
- Lluís Santanach

Col·laboren en aquest número:

Ferran Sayol: Reportatge

Dani Conill: Reportatge

Marta Gallach i Xavier Tarradas: Col·lectives

Jordi Anglada: El Llibre

Casa Galadies Carrer de la Riera, 22 08500 VIC
Tel. 93 885 51 20 unioexcursionistavic.org

Disseny i impressió

Pla Valldaura Disseny SCP

Dipòsit legal B-20.126-95

Portada

La ciutat de Ronda va ser l'escenari del "Rescue Great Day".

Foto: Dani Conill

Tot el que s'expressa en els articles del BUTLLETÍ és responsabilitat dels seus autors

ESTIU

Aquest estiu que s'acaba, no serà un estiu més, el recordarem tota la vida com l'estiu dels tràgics atemptats de les Rambles de Barcelona i de Cambrils.

També el recordarem tristament per tota la polèmica que s'ha creat des d'alguns mitjans sobre que els "Mossos" estaven advertits de la possibilitat d'aquests atemptats. Una polèmica interessada per desprestigiar la capacitat professional d'aquest cos de policia.

Però per a molts de nosaltres, aquest ha estat un estiu especial de records.

De records alegres pels molts moments viscuts junts amb un company que ara fa vint anys ens va deixar, per quedar-se per sempre al Nanga Parbat. Records també amb un punt de tristesa pels altres moments

que ens hem perdut amb ell i per l'ampolla de cava que es va quedar sense obrir a casa. No soc gaire aficionat al cava, però aquesta ampolla m'hauria agradat molt poder-la obrir, per a celebrar amb en Joan Colet, la tornada d'un altre vuit-mil.

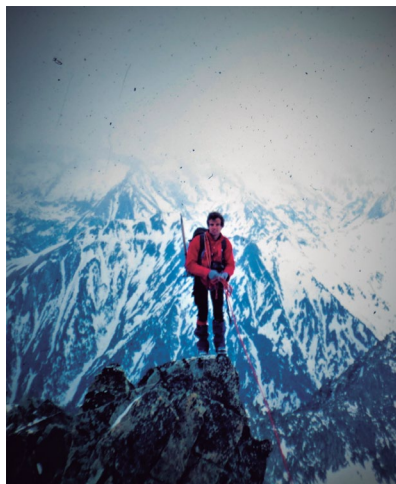
Per tal de recordar-lo, ja fa un any, la família d'en Joan, va contactar amb la Junta per dir-nos que havia reservat l'hostal Pastuira d'Ulldeter, pel darrer cap de setmana de juliol per fer una trobada familiar en record seu i ho volien fer extensiu a tots els qui l'havíem conegut.

Això es va materialitzar en un cap de setmana en què es va omplir l'hostal de parents i amics d'en Joan, alguns amb els quals ens veiem sovint i d'altres amb qui sols ens veiem molt de tant en tant. El dissabte a la tarda es va fer un projecte de fotos de l'expedició del Nanga Parbat, de les del viatge al camp base que es va fer pels 10 anys de l'expedició i d'altres d'en Joan recollides dels nostres arxius particulars. Moltes d'elles no les havia vist gairebé ningú i algunes fins i tot tenien prop de quaranta anys.

Un cap de setmana molt agradable, nostàlgic i balsàmic que es va acabar amb diferents caminades per aquest indret dels Pirineus tan relacionat amb en Joan, i com no podia ser d'altra manera, amb un bon dinar al mateix hostal.

Estem molt agraïts que la família d'en Joan ens hagi permès participar d'aquest homenatge a un company i bon amic que va estar vinculat molts anys amb la nostra entitat.

Aquest estiu també s'ha fet la revisió del rocòdrom que justament porta el nom d'en Joan Colet. Aquesta instal·lació municipal, ja fa vint anys que funciona i, per mantenir-lo en perfecte «estat de salut», s'han de fer les reglamentàries revisions de seguretat. Feia deu anys de la darrera i ara tocava desmuntar-ho tot, revisar l'estructura interna i canviar els ancoratges on s'asseguren les cordes; per això, aprofitant la parada estival, l'Ajuntament va encarregar la revisió a una empresa

En Joan Colet a la cresta d'Alba (Massís de la Maladeta)

Un cap de setmana molt agradable, nostàlgic i balsàmic que es va acabar amb diferents caminades per aquest indret dels Pirineus tan relacionat amb en Joan.

La Paula Alsina al rocòdrom en una competició del 2015.

especialitzada, amb la qual cosa, estarem segurs de la resistència, tant de l'estructura, com de tots els elements de seguretat. A més a més, aprofitant que es desmuntava tot, s'ha repintat de dalt a baix i s'han canviat alguns plafons de lloc.

Evidentment som conscients que no és el mateix que tenir un rocòdrom nou i més gran, fet que segurament ens agradaria a tots, però avui per avui hem de jugar amb les cartes que disposem.

Aquesta instal·lació municipal, que nosaltres gestionem, se'n està quedant petita. No tan sols per encabir l'activitat dels qui l'utilitzem cada dia als vespres de dilluns a divendres, d'us lliure, si no també durant les tardes en què es realitzen els extraescolars d'escalada. En el seu moment, també va anar molt bé complementar-lo amb la petita sala de "boulder" adjunta per diversificar més les opcions; però la demanda continua en augment i haurem de plantejar la manera de créixer.

Ara, just al començar la nova temporada, també hem fet una lleugera remodelació a la secretaria de l'entitat, tant a nivell de mobiliari i d'informàtica, com a nivell de personal, contractant una segona secretària amb la qual cosa tindrem dos punts d'atenció per atendre els socis més àgilment i així estalviar cues.

I un any més, aquest estiu hem dut a terme tot un seguit d'activitats destinades als més petits, casals esportius i estades esportives, que podem qualificar de tot un èxit i de les quals vull fer una menció especial a la travessa pel Pirineu, realitzada per primera vegada al haver aconseguit tenir un nombre mínim de participants. Aquesta era una activitat que ens feia molta il·lusió que es portés a terme i que representa, al nostre entendre, una mostra de la maduresa d'aquestes sortides extraescolars d'estiu que fa uns anys anem realitzant.

Des d'aquí voldria agrair també la confiança dels pares i la feina dels monitors i tècnics encarregats de desenvolupar totes aquestes activitats.

Jaume Anglada
President de la Unió Excursionista de Vic

OCELLS INNOVADORS

Capaços d'inventar-se solucions per als
nous problemes

(1) Els pinsans espavilats de les "Barbados".

Hi va haver un temps que l'Excursionisme, el Naturalisme i la Recerca Científica es realitzaven en la mateixa institució. Algunes entitats que ara reconeixem per la seva dedicació a l'esport de muntanya, organitzaven expedicions científiques amb objectius diversos. Els practicants de l'excursionisme científic, eren aficionats a l'astronomia, geologia, la biologia o l'arqueologia i recorrien tot el territori per investigar el patrimoni arquitectònic, cultural i natural del país. Tot i que actualment la ciència es realitza principalment a les Universitats i Centres de Recerca, estic convençut que molts excursionistes o socis de la Unió encara comparteixen aquella curiositat de saber més coses del seu entorn. En qualsevol activitat a l'aire lliure, segurament us heu preguntat perquè alguns paisat-

ges, i els animals i plantes que hi viuen, són com són. En el meu cas, sempre he estat encuriósit per saber més coses sobre el comportament dels animals salvatges. Sovint es diu que ells actuen per 'instint' o per comportaments innats, però creieu que sempre és així? Els animals poden aprendre coses igual que els humans? Són capaços d'inventar-se solucions per als nous problemes que es troben? En aquest petit article, veurem alguns exemples de com la intel·ligència i la innovació poden ajudar a alguns animals a afrontar els canvis ambientals.

Quan anem a la muntanya, un grup d'animals fàcil d'observar a plena llum del dia són els ocells. Com que amb un cop d'ala es poden allunyar ràpidament, són animals que ens deixen tafanejar el seu dia a dia sense por. En aquest

aspecte, els ocells són un grup ideal per estudiar com adapten el seu comportament a diferents entorns. Els ornitòlegs d'arreu del món, es poden passar hores observant els ocells més diversos amb els seus prismàtics i prendre anotacions del que fan: què mengen, com ho fan, si ho fan sols o en grup, etc. Sovint, es sorprenen de veure un comportament que no havien observat mai abans i escriuen una nota en una revista especialitzada. Per exemple, el 1921 es va observar a prop de Southampton (Anglaterra) com un grup de mallerengues blaves obrien minuciosament la tapa de les ampolles de llet que hi havia a l'entrada de les cases. Després d'aconseguir obrir-la, posaven el cap dins l'ampolla i bevien amb delit la nata que quedava a la superfície de la llet. No cal dir, que una mica de greix per aquestes petites mallerengues en alguns períodes on el menjar escasseja, pot significar la diferència entre la vida i la mort, o sigui que aquest nou comportament va resultar molt beneficiós pels individus que el van adoptar. Per aquest motiu, es va veure com altres mallerengues van copiar les primeres innovadores i aquest comportament es va expandir ràpidament per la població, de manera que, anys més tard, es podia observar a Gal·les, Escòcia i Irlanda. Per tant, sembla que atri-

Com que amb un cop d'ala es poden allunyar ràpidament, són animals que ens deixen tafanejar el seu dia a dia sense por.

buts tan humans com la innovació i la cultura també es poden trobar en els ocells. Com a innovació, hem d'entendre qualsevol comportament nou i creatiu que un individu comença a fer i que més tard pot ser copiat per la resta d'individus del grup. Llavors, si aquest comportament es va mantenint en el grup i es transmet a les següents generacions, podrem parlar de cultura. En les mallerengues, per exemple, un o varis individus van ser capaços de veure una oportunitat per obtenir un aliment molt energètic com la llet, i se les van empescar per poder obrir la tapa amb el bec. Després, aquesta nova tècnica alimentària es va substituir en les següents generacions per transmissió cultural.

El cas de les mallerengues que obren ampolles de llet es podria haver quedat en una simple anècdota. Tanmateix, els científics que estudiaven el comportament dels animals i en particular la creativitat i la innovació, es van quedar amb algunes preguntes: hi ha altres ocells capaços d'innovar? Què fa a un animal ser un bon innovador? Per poder-ho respondre calia trobar una forma de quantificar la

(2) Les mallerengues de Nord Amèrica i la seva capacitat de memòria.

capacitat per innovar. El que van fer va ser buscar totes les revistes d'ornitologia del planeta, per poder recopilar les vegades que s'ha observat una espècie realitzar un nou comportament. Alguns dels comportaments que es consideren innovacions alimentàries, per exemple, és el cas de la "Gavina Dominicana de Nova Zelanda", que tira musclos contra les roques per trencar-los. Aquesta tècnica és la mateixa que utilitza el "Trencalòs" -un ocell de la família dels voltors -per tal de trencar ossos contra les roques. Si tenim sort i paciència, ho podrem veure en directe en alguns llocs del Pirineu. Un altre cas d'innovació són els "Pinsans de les Illes Barbados". En aquesta illa del Carib, l'any 2000 es va poder observar un

comportament molt enginyós. Alguns individus d'aquesta espècie de pinsans, havien après a obrir els sobres de sucre que els turistes es deixaven a les taules de les terrasses després de prendre un cafè (Fotografia 1).

Ajuntant aquestes i altres milers d'anècdotes, es pot comparar quins ocells són més o menys innovadors. La troballa més reveladora, és que les famílies d'ocells amb un cervell més gran, com els lloros o els corbs, són les que tenen més freqüència d'innovacions. És a dir, la mida relativa del cervell ens pot donar una mesura de la capacitat de les espècies per tenir un comportament més flexible i ser capaços d'innovar quan és necessari. Per exemple, el "Corb de Nova Caledònia" (a Oceania) té un

cervell de la mida d'una nou, però en mida relativa és equiparable al cervell d'un ximpanzé. De fet, tant ximpanzés com aquests corbs són coneguts per la seva capacitat de fabricar eines i utilitzar-les per obtenir aliment: d'una banda, els ximpanzés utilitzen uns bastonets prims a partir de branques on han arrencat les fulles per extreure tèrmits d'un niu. Els corbs de Nova Caledònia, en canvi, fabriquen uns hams retallant fulles de palmera per aconseguir extreure larves que es troben a la fusta morta. Sembla doncs, que un cervell relativament gran pot ajudar a trobar solucions enginyoses per alguns problemes pel quals no tenen una solució immediata. Per exemple, un picot està perfectament adaptat per foradar la fusta i aconseguir els insectes que hi ha amagats. Un corb com el de Nova Caledònia, en canvi, se les ha d'enginyar per fer el mateix sense un bec com el del picot.

Perquè només algunes espècies tenen aquestes capacitats i d'altres no? Segurament, perquè un cervell gran necessita molt temps per desenvolupar-se i gasta molta energia. Si no és necessari per l'ambient on viuen els animals, millor estalviar-se aquests costos. Així doncs, quins ambients fan necessari un cervell gran? Els ambients més extrems i canviants podrien ser on fa més falta. En latituds altes com

el nord d'Europa, els hiverns són freds i la neu pot durar mesos, i això redueix molt la disponibilitat d'aliment. Tanmateix, com que els ocells poden volar, tenen un avantatge alhora d'afrontar aquests canvis en l'ambient. Quan arriba l'hivern, les espècies migradores marxen cap a llocs més càlids, on hi ha menjar abundant. Les orenetes, per exemple, cada tardor marxen cap a l'Àfrica per passar-hi l'hivern i tornen cada primavera al mateix niu que van deixar l'any anterior. Però ja veiem que no totes les espècies migren i n'hi ha que passen tot l'any al mateix lloc. En aquests casos, un cervell més gran, podria ajudar-les a aprendre i recordar on és millor buscar l'aliment segons les estacions de l'any.

Per què només algunes espècies tenen aquestes capacitats i d'altres no?

De fet, diversos estudis durant els últims anys han pogut comprovar aquest fet. Per una banda, les espècies migradores tenen un cervell més petit que les espècies residents. Per altra banda, si s'estudien les espècies que viuen tot l'any al mateix lloc, s'ha vist que les que viuen en ambients més variables tenen cervells més grans que no pas les que viuen en llocs més estables. Aquestes diferències, a més

a més, també s'han vist comparant individus d'una mateixa espècie. A Nord Amèrica, per exemple, hi viu un ocell de la família de les mallerengues (igual que les que es bevien la llet!) que amaga llavors a diferents racons del bosc durant la primavera i més tard, quan arriba l'hivern i tot és cobert de blanc, pot anar a buscar la teca que ha anat guardant. Com que aquesta espècie viu tant en zones on neva tot l'hivern com en zones on no hi ha mai neu (Fotografia 2), s'ha vist que els individus que viuen en condicions més extremes, tenen millor capacitat de memòria i més nombre de neurones que els seus congèneres que gaudeixen de més bonança climàtica. Per altra banda, també s'ha pogut observar que les espècies que viuen més anys, tenen més capacitat per innovar. L'explicació és que aquestes espècies són les que, al llarg de la seva vida, experimentaran més canvis en ambient. A cada canvi que es trobin, tenir més capacitat d'innovació per buscar noves solucions, els pot ajudar.

Quan anem d'excursió, nosaltres som només uns convidats temporals. En canvi, els habitants sovint invisibles -els animals- han d'enfrontar dia i nit les adversitats i reptes que es van trobant. En el cas dels ocells, hem vist que hi ha espècies que migren però n'hi ha d'altres que es queden per a fer

Els ocells actuen només per instint o són capaços d'aprendre?

front a les condicions climàtiques més adverses, on el menjar és difícil de trobar. En aquests casos, ser una mica més espavilats els pot ajudar molt. Si ens hi parem a pensar, no és tan diferent del que hem fet els humans: Com que no tenim ni una pell gruixuda ni un pèl espès, hem aconseguit colonitzar els climes més adversos amb solucions innovadores: fer foc, cobrir-nos de pells i teixir vestits per aguantar el fred polar. De la mateixa manera, quan fem una excursió o activitat a la muntanya, també hem inventat vestits i material que ens permeten arribar a llocs on difícilment podríem arribar-hi d'altra forma. Tot i així, com hem vist, no som pas els únics habitants del planeta que hem d'enginyar solucions pels reptes que ens presenta la natura.

Ferran Sayol - Vic

Fotos: (1) Louis Lefebvre

(2) Jack Douglas Waller

RESCUE GREAT DAY: LA CITA DEL RESCAT EN ALÇADA

La important figura del "Rescatador camilla".

Rescat de la cabreta, simulada amb un maniquí.

Ronda, Màlaga. Aquest immillorable escenari va ser, els passats 16, 17 i 18 de març d'aquest any, la seu de la primera edició del “Rescue Great Day”, un concurs de Rescat en Alçada on 7 equips de rescat varen posar en pràctica els seus coneixements i la seva destresa a l'hora de resoldre situacions complexes de rescat a través de maniobres amb cordes.

L'objectiu de l'esdeveniment no era altre que els diferents equips i participants poguessin practicar maniobres i compartir tècniques i coneixements en aquesta disciplina de rescat, a través d'una sana competició on tots els equips

intenten donar el millor d'ells mateixos en les diferents situacions plantejades per l'organització. Formats bàsicament per bombers, espeleosocorristes i d'altres perfils del món del rescat. Resulta fonamental per aquests equips la pràctica regular d'aquestes maniobres i la realització de simulacres que permetin estar al dia i portar rodatge per poder posar-les en pràctica en els contextos reals de la seva feina diària.

Patrocinat per “Petzl”, el concurs es va desenvolupar al llarg de tres dies. El primer va consistir en la revisió del material per part dels jutges, presentació del concurs

Tirolina per a rescatar al simulat barranquista accidentat.

i diferents xerrades sobre tècniques, nous materials i assistència sanitària en el context del rescat en alçada. Al llarg del segon dia es varen realitzar les 4 maniobres en medi natural, i en el tercer les 5 maniobres de medi urbà, acabant al vespre amb l'entrega de premis i cloenda del concurs.

En aquest tipus de concursos, cada equip està compost per 7 membres. El primer és la figura del Cap d'Equip. Aquest és el que liderarà l'actuació, llegint l'escenari, proposarà la maniobra a l'equip i la coordinarà. Tot i que tots els membres solen tenir algunes tas-

ques ja predefinides, serà ell també qui distribuirà els rols segons les necessitats de la situació, perquè coneix el seu equip i n'intentarà treure'n el màxim de rendiment. El Cap d'Equip no toca cap tipus de material: ell ha de fer un pas enrere i vetllar per la seguretat de la maniobra i l'equip; vigilar possibles imprevistos i reavaluar la situació en tot moment.

El segon rol és el del Sanitari. Dins l'equip, sempre hi ha un membre que serà l'encarregat de fer la valoració de la víctima in situ, detectant les seves principals lesions i necessitats i informar d'aquestes

al Cap d'equip perquè pugui determinar un pla d'extracció adequat. El Sanitari, de vegades infermer tot i que no sempre, iniciarà el tractament de les principals lesions de la persona accidentada, l'encamillarà i, sempre que sigui possible, l'acompanyarà al llarg de tota la seqüència de rescat per tal de poder controlar-la i reavaluar-la de manera contínua.

La tercera figura diferencial és la del "Rescatador Camilla". Aquest és el rescatador pròpiament dit. És un dels tècnics de l'equip, i serà l'encarregat de muntar la instal·lació de la llitera a les cordes, portar aquesta fins a la víctima i col·laborar amb el sanitari en l'atenció sanitària i psicològica, així com amb l'encamillat. Segons la situació, la víctima mobilitzada anirà acompanyada del Sanitari, del "Rescatador Camilla" o, en alguns casos en què la maniobra ho requereixi, pot anar sola.

A partir d'aquí tindrem la resta de l'equip, format per 3 Tècnics. Aquests, tot i que solen passar més desapercebuts, són el pilar fonamental de la maniobra, i els qui han de dominar a la perfecció el muntatge d'instal·lacions i ancoratges que aquesta requerirà. Sempre treballant amb seguretat, muntaran els ancoratges necessa-

Remuntant una camilla per un talús, a través de contrapesos.

ris, les instal·lacions i realitzaran les maniobres de tracció/retenció que mobilitzaran la llitera amb la víctima.

Finalment, dins el mateix equip també hi haurà un membre que farà de víctima. Tot i que no sol ser sempre així, en alguns casos aquesta és una figura rotatòria

L'objectiu de l'esdeveniment no era altre que els diferents equips i participants poguessin practicar maniobres i compartir tècniques i coneixements

Tirolina volada en medi natural.

entre els membres de l'equip, ja que òbviament a tothom li agrada més participar en la maniobra. A cada maniobra els jutges donaran unes consignes a la víctima sobre la patologia o lesió que ha de simular per tal que aquesta pugui ser detectada i tractada de manera correcta per part de l'equip.

L'objectiu de les maniobres és rescatar la persona (o en alguns casos un animal) accidentada, donar-li l'assistència sanitària inicial i treure-la del lloc de difícil accés on aquesta es troba, a través de maniobres, i sempre amb seguretat. Aquest és, precisament, el primer i fonamental aspecte que valoren els jutges del concurs: la Seguretat. Si en qualsevol moment, els avaluadors veuen que l'equip comet

algun error que pot afectar a la seguretat de la maniobra, aquesta és parada de manera immediata. És important remarcar, tot i així, que això no sol passar, ja que són els mateixos equips els qui extremen sempre les mesures de seguretat. En aquest sentit, sempre es treballa amb els fonaments de la metodologia IRATA: doble corda, sempre 2 punts d'ancoratge, mosquetons de seguretat sempre amb rosca tancada i comprovant indefectiblement les instal·lacions abans que aquestes entrin en càrrega.

Sempre tenint la seguretat com a aspecte sine qua non, la puntuació de la maniobra s'acabarà obtenint a través de la valoració d'aspectes com: l'adequació de les maniobres

Pati de llums del rescat en el pàrking subterrani.

realitzades a la situació plantejada, tractament correcte de la víctima, habilitat en la realització de les maniobres i el temps total que es tarda en efectuar el rescat.

Les maniobres plantejades el llarg de concurs, com hem comentat, es varen dividir en dos dies: el primer en medi natural i el segon en medi urbà.

Els escenaris en medi natural es varen desenvolupar a l'entorn de la ciutat de Ronda, amb un paisatge ideal de penya-segats, barrancs i desnivells. El primer va consistir en el rescat d'una cabra (simulada amb un maniquí) en un barranc. La majoria d'equips varen optar pel descens d'un rescatador, que es va ancorar a la cabra, i la seva posterior tracció a través de contrapesos. El segon simulava un excursionista accidentat al fons d'un penya-segat, al peu d'una cascada. La maniobra consistia en descendir fins a l'accidentat i muntar un sis-

tema de tirolines per remuntar-lo fins dalt. La tercera plantejava l'accident d'un cotxe, que havia caigut per un barranc. En aquest cas, sanitari i dos rescatadors havien de baixar per un talús per accedir a la víctima, detectar-li les lesions, tractar-la, extreure-la del cotxe i remuntar-la, també a través de contrapesos humans, pel talús. En aquesta prova, cal destacar que no hi havia possibilitat de crear ancoratges enlloc, fet que va obligar als equips a muntar un sistema de piquetes clavades al terra com a Sistema d'Ancoratge Segur. Finalment, l'última prova en medi natural va consistir en remuntar a un accidentat per sobre d'un espectacular barranc a través d'una tirolina volada.

Pel que fa als escenaris urbans del segon dia, el primer va consistir en el rescat d'una persona accidentada en una planta -4 d'un aparcament subterrani, a través d'un pati de llums realment espectacular, fins al carrer, on a més i de manera encadenada, s'havia de fer un desplaçament lateral volat de la víctima fins a una zona segura. A continuació, es va plantejar el rescat d'un operari de poda d'arbres que simulava haver patit un accident i havia quedat penjat dels seus propis ancoratges. En aquest

cas es va remuntar un rescatador de manera ràpida per tal d'alliberar-lo, a través de polispasts, i es va baixar conjuntament amb la víctima. La tercera maniobra va consistir en un moviment de càrregues pels penya-segats de la ciutat. En aquest exercici no hi havia víctima, sinó que es s'ancorava un pes de 50 quilos i s'havia de baixar i pujar pel penya-segat. La

Si en qualsevol moment, els avaluadors veuen que l'equip comet algun error que pot afectar a la seguretat de la maniobra, aquesta és parada de manera immediata.

difficultat de la maniobra consistia en què els jutges obligaven el pas de nusos a través de les instal·lacions d'ascens i descens. El quart escenari plantejava una víctima que havia de passar d'una banda a l'altra d'una muralla del casc antic, sense ancoratges a la part superior. Aquesta maniobra va ser resolta de diferents maneres pels diferents equips; alguns utilitzant tirolines i d'altres realitzant l'ascens i descens directament a través de cordes de tracció/retenció en els dos extrems a banda i banda de la muralla. Finalment, la última, i possiblement més espectacular, va consistir en el rescat d'una víctima

El magnífic escenari de la ciutat de Ronda i el seu entorn.

del fons d'un barranc d'uns 70 metres, sobre un riu. En aquest cas, la majoria d'equips varen optar per una tirolina de la base del barranc fins a dalt per creuar el riu, tot i que en alguns casos es va solucionar l'exercici a través de contrapesos. En resum, un esdeveniment espectacular i realment útil per a tots els equips de rescat que hi varen participar. El guanyador de l'edició va ser l'equip d'Espeleosocorro Andaluz (que l'any passat ja va guanyar el campionat de referència internacional d'aquest tipus d'esdeveniments, que es realitza a Bèlgica, el "Grimp Day"), el segon va ser l'equip Gravitat, que debutava en aquest tipus de concursos, i en tercer lloc va quedar RescueUnidos. Bon ambient, llocs espectaculars, pràctica pels equips de rescat i espectacle pel públic general. Es pot demanar res més?

Dani Conill - Vic

SANT JORDI DE PUIGSESLLOSES

De la pagesia a centre de comunicacions

A Sant Jordi de Puigseslloses, fa uns 4.000 anys que hi van viure, suposem que força tranquils, uns homes i dones que ens van deixar, entre d'altres coses un dolmen.

A poc a poc, amb calma, amb els anys, la modernitat hi ha anat arribant; cases de pagès, gent a peu i a cavall; carros, cotxes, bicicletes, i motos. Els camins es van anar eixamplant i la població s'hi va anar apropant i, sempre ha estat un lloc força transitat.

Mossèn Cinto s'ho va trobar força tranquil; algunes cases de pagès, la ciutat encara força lluny i gent de pas.

Pels contemporanis, Sant Jordi és un lloc ben maco de visitar, a peu, en B'TT, amb cotxe... Però les ànimes dels avantpassats que resten prop del dolmen se'n fan creus: els passavolants passen a més de 100 km/h, la maquinaria per treballar el camp és enorme i fa feredat, hi ha purins a dojo, totes les fonts brollen aigua malmesa i les línies elèctriques tallen el cel sense miraments. Mirant la fotografia aèria, ai las!, veig una massa urbana que s'apropa.

Albert Baucells - Vic

El Vignemale, el Perdiguero o el Posets, algunes de les vistes privilegiades des del cim.

El circ francès d'Espingo eleva tota una sèrie de pics de més de tres mil metres. El pic de Spijeoles o Es Pujòles en occità, amb els seus 3.065 m, es troba a l'extrem oriental del circ. Des del cim es pot gaudir d'impressionants vistes de la zona Posets-Perdiguero. Doncs aquí ho teniu: raons de pes per aprofitar un mes de Juliol ascendint a un dels tres mil del Pirineu. Sortint de Vic cap a les 8 del matí, vam fer camí cap a les granges d'Astau, prop de Luchon, a unes quatre hores i mitja amb cotxe. Al migdia ja estàvem aparcant al principi de la vall que havíem d'enfilar. El primer tram fins al llac d'Oò transcorre per una pista forestal que, al cap de poc, s'estreny fins a quedar en un senderol. A una hora més o menys de començar a pujar, trobem una ombra al camí, on aprofitem per seure i dinar, al nostre peus tenim el llac d'Oò amb el refugi del mateix nom al costat (1.580 m). El dia és assolellat i bonic, i la calor força accentuada. Al llac, molts francesos practiquen un dels seus esports preferits: la pesca en alta muntanya. Deixem l'imponent llac

d'Oò enrera per continuar pel GR-10 que enfila cap al coll d'Espingo. Arribats al coll, se'ns apareix l'espectacular silueta del Grand Quayrat, un altre dels cims de tres mil metres de la zona. Seguim pujant i, en poc menys de tres hores, arribem al refugi d'Espingo.

Un cop instal·lats, no podíem resistir-nos a la temptació d'anar-nos a refrescar al llac Saussat, on alguns agosarats/des s'hi remullaren de dalt a baix. Ja recuperats, gràcies a les gèlides aigües va tocar anar a sopar i, ben aviat, cap a dormir per estar a punt l'endemà. Al matí ens llevem d'hora per esmorzar i a les 6 del matí ja comencem l'ascensió al Spijeoles. Comencem passant pel llac de Saussat, seguint pel GR que porta al refugi del Portillón. En una passarel·la metàl·lica que creua el riu, el nostre camí abandona el GR per començar la dura pujada al coll que hi ha on acaba la cresta del Spijeoles. Una vegada al coll fem una parada per fer un petit mos i ràpidament enfilem cap a una petita bretxa de la paret rocosa. En la pujada anem contemplant el nostre cim

a la dreta i a l'esquerra ens queden els desafiants Lezat i Gran Quayrat. Arribem dalt un replà rocós on veiem el cim a tocar, només ens queda superar una altra petita grimpada i ja som dalt del Spijeoles.

En una passarel·la metàl·lica que creua el riu, el nostre camí abandona el GR per començar la dura pujada al coll que hi ha on acaba la cresta del Spijeoles.

Dalt el cim, i passem realment una molt bona estona, com a privilegiats que som de contemplar fantàstiques vistes i alguns dels cims de tres mil metres de més renom del Pirineu, com ara el Vignemale, el Perdiguero o el Posets. Dels inacabables cims que allarga la vista, en trobem dos de ben coneguts de les nostres sortides col·lectives: el Posets i els Clarabides. Ambdós preciosos i, en el cas del “Virrei del Pirineu” el Posets, va ser la segona sortida col·lectiva realitzada en un remot estiu del 2012. Ens fem un munt de fotos i tirem cap avall. El desnivell que fem fins al cotxe és d'uns 1.835 m, però repartim la baixada tot dinant al refugi d'Espingo. Una vegada a baix, encara fem una banyada al riu que baixa molt alegre i cabalós, per treure'ns la calor de sobre i tornar més còmodes a Vic.

Va ser una sortida físicament exigent, el cim espectacular i feréstec, les vistes impressionants, la «météo» immillorable, però sobretot sobretot, cal destacar la qualitat del grup de companys que fan més remarcables les sortides.

Per a saber-ne més:

En aquesta ocasió farem uns breus apunts de la biografia de qui va ésser la primera persona (que estigui documentat) en fer el cim de l'Spijeoles: Henry Russell.

Henry Russell, Henry Patrice Marie Russell-Killough, va ser un explorador francès especialitzat en els Pirineus. Tenia el títol de Comte gràcies a la seva mare, filla d'un marquès francès. Va néixer el 1834 a Toulouse. Va ser a través de la seva mare que també descobriria la seva gran passió per la muntanya, ja que ella, el portava a ell i als seus germans a fer grans caminades. La seva joventut la va passar viatjant per tot el món, per conèixer llocs diferents. De ben jove ja mostrava una actitud inquieta i aventurera.

Dels seus viatges en destaca el que va fer creuant els continents d'Àsia i Oceania, dels quals en va fer un llibre que, segons diuen, va inspirar el mateix Julio Verne per la seva novel·la “Miguel Strogoff” i pel personatge de Phileas Fogg de “La volta al món en 80 dies”. Després de totes les seves peripècies al llarg del món, es va instal·lar a la població francesa de Pau, on va començar el seu idil·li amb els Pirineus. Entre les anècdotes més remarcables als Pirineus, destaca el seu segon intent d'ascensió al Mont Perdut (3.355 m), on va haver de retirar-se degut al mal temps i fer bivac com va poder. Se'l va donar per mort però va aparèixer l'endemà següent. Aquesta

experiència el va fer conscienciar de la necessitat dels refugis de muntanya i va intentar convèncer a la comunitat muntanyenca de la col·locació d'aquests a diversos punts.

Entre les seves ascensions més destacables, consta les primeres al Cilindre de Marboré (3.328 m), el Marboré (3.248 m), el pic, anomenat en honor seu, Russell (3.205 m), la punta del Sabre (3.136m), el segon pic de la Maladeta (3.220 m) i així fins a més de trenta cims. Per acabar, no podem oblidar la seva història amb el Vignemale (3.298 m). Fins a trenta-tres vegades va trepitjar el seu cim. Va aconseguir fer la primera hivernal a aquest pic el 1869. La seva excentricitat el va portar a fer construir una sèrie de coves a la paret de la muntanya. La primera, a 3.205 m a la mateixa alçada de la glacera. També es va donar compte que depenent de l'època, la glacera variava i en va fer construir una altra més avall. A l'any següent en va fer construir una tercera, una mica més amunt que les altres dues. Després de tot això, en veure que les seves coves s'omplien sovint

de gel i neu, en va fer construir d'altres en un indret diferent, amb unes vistes esplèndides del circ de Gavarnie.

El vuit d'agost de 1904 va passar la seva última nit a la muntanya, fet que li agradava molt i es va dedicar la resta de la seva vida a escriure. D'Aquí en va sortir el seu famós llibre, el qual va modificar i revisar moltes vegades, "Souvenirs d'un Montagnard" (Records d'un muntanyenc).

Data de realització: 16 de juliol de 2016

Desnivell: Primer dia +1.350 m positius i -200 m (5-6h). Segon dia +600 m/-1400 m (6-7h) aproximadament.

Dificultat: Tècnicament: moderat. Cal saber grimpar amb facilitat sense l'ús de corda. Pot ser necessari utilitzar les mans i passar per algun pas aeri. Físicament: exigent. Cal està acostumat assolir desnivells d'uns 1.500 m

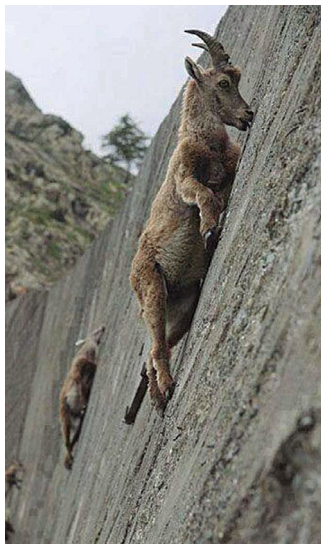
Cartografia utilitzada: Carte de randonnée Bagnères de Luchon Lac d'Oô 1: 25.000

Marta Gallach i Xavier Tarradas - Vic

LA FOTO

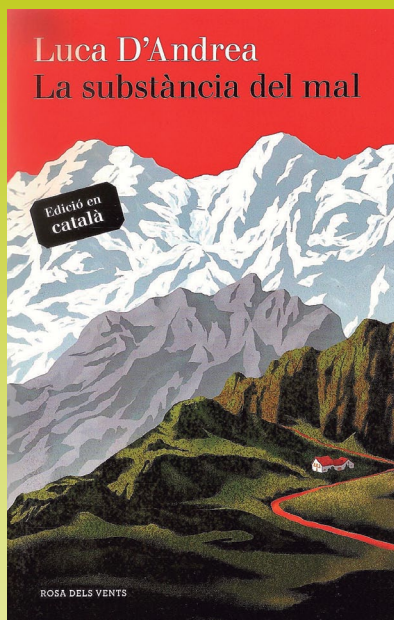
Gairebé a 40 m d'alçada, les cabres "equilibristes" busquen molsa, líquens i sals minerals.

CABRES A LA PRESA DE CINGINO

Els alpinistes de tots els temps han escrit una història plena reptes aconseguits i decisions encertades. Permeteu-me que us digui que crec que en una d'aquestes es van equivocar. A qui se li va acudir que el calçat idoni per escalar, que s'arrapa i permet aguantar-se en llocs inversemblants, s'havia de dir "peus de gat"? Segur que no va ser un pastor de cabres i no va estar prou afortunat en la expressió. Crec que ens hauríem de calçar uns "peus de cabra". A la presa de Cingino, als Alps italians, els turistes observen a les cabres salvatges enfilarse a llocs que semblarien impossibles per a un animal. La morfologia de les potes i peülles de les cabres, i la seva manera de balancejar el pes del cos, fan que aconseguixin mantenir-se segures en llocs on molts de nosaltres, amb peus de gats, no hi estaríem.

Albert Baucells - Vic

LA SUBSTÀNCIA DEL MAL. Luca d'Andrea. Ed Alfaguara.

El protagonista d'aquesta novel·la, Jeremiah Salinger, es proposa fer un documental sobre l'Equip de Rescat Alpí de les Dolomites. Les trobades amb els quatre membres veterans que van crear i dirigir les expedicions de rescat, posaran al descobert un escabrós assassinat múltiple perpetrat 30 anys abans, enmig de les

espectaculars gorges del Bletterbach a la província autònoma de Bolzano, a prop de la localitat d'Aldino a les Dolomites.

Entre les quatre víctimes hi havia dos geòlegs que van lluitar aferrissadament per estudiar i divulgar l'interès paleontològic que contenia el barranc abans que fos declarat parc geològic.

Davant aquest cas que mai ha estat resolt, Jeremiah es veurà obligat a dubtar de tothom, fins i tot del seu sogre, exdirector de l'equip de rescat. Remoure les causes d'un cas tan sagnant, serà com si la muntanya que va acollir el crim despregués una maledicció i actués en contra de la descoberta de la veritat.

La muntanya i els seus habitants, conxorxats per evitar que s'aclareixin els fets,... posaran en perill la seva vida i la de la seva pròpia família; malgrat tot, en Jeremiah aconseguirà arribar al final.

Un gran thriller, absorbent i molt original, on la muntanya es converteix en un protagonista actiu en el desenllaç de la història. No us el perdeu!

Jordi Anglada _Llibreria Anglada _Vic

NOTÍCIES

CURSES de MUNTANYA

CRÒNICA DE LA CRONO-ESCALADA SOLIDÀRIA A LA CREU DE GURB

Malgrat els xàfecs que van dominar la tarda del divendres 2 de juny, una nova edició de la crono-escalada a la Creu de Gurb es va poder desenvolupar sense problemes.

46 valents entre grans i petits van sortir a partir d'un quart de nou del vespre des de la parròquia de Sant Andreu fins al cim per la via directa, acompanyats per una pluja fina, que es mantenia en aquell moment. Tot i això tothom va gaudir de l'aventura de córrer per un terreny xop.

El més ràpid dels corredors va ser en Marc Trasserra amb un temps de 13:12 i Laia Aguilar va ser la primera corredora amb 18:57.

És el cinquè any que se celebra aquesta cursa, en la que un grup de corredors de Lluna Plena recapta fons per participar en l'ONCOTRAIL, una cursa de 100 km que es corre per equips. Els diners recaptats es destinen a millorar la qualitat de vida dels malalts de càncer.

(Fila zero per aportacions voluntàries: ES47 0182 1674 1102 0186 2405)

ELS VIGATANS A LA "PIERRA MENTA ETÉ"

El divendres 30 de juny es va donar al tret de sortida a la Pierra Menta Eté, una prova de "trailrunning" per etapes en la que els participants prenen la sortida en parelles.

La prova amb sortida i arribada a Areches va comptar amb la participació de dues parelles de corredors socis de la nostra entitat.

Es tracta d' Anna Comet i Laia Andreu, que van completar cadascuna de les etapes en 2a posició, finalitzant també en 2a posició en la General.

David Morera i Jordi Godayol, era l'altre duet de vigatans a la mítica prova, que aconseguiren una merescuda 45a posició en la classificació general.

LAIA ANDREU, BRONZE A LA COPA DEL MÓN D'SKYRUNNING, A LIVIGNO

El circuit mundial SkyrunnerWorld Series va arribar a Livigno, a la regió de la Llombardia, a Itàlia, entre els dies 16 i 18 de juny.

Laia Andreu també va realitzar una cursa per recordar i va creuar la línia de meta en tercera posició, parant el cronòmetre en 4 hores i 47 minuts.

ÈXIT DE LA 2ª CURSA NOCTURNA "7 PORTALS DE VIC"

Aquesta cursa nocturna va néixer l'any passat dins dels actes de la Festa Major de Vic i és coorganitzada per la Regidoria d'Esports de la ciutat, Club Atlètic Vic, ETB i la nostra entitat.

Enguany va comptar també amb la col·laboració de les botigues esportives de la ciutat.

Dijous 6 de juliol, més de 60 voluntaris de les tres entitats es van reunir a la Plaça Major per col·laborar en la prova que es consolida en el panorama actual.

700 atletes van prendre la sortida a les 10 del vespre per fer front al recorregut de 5 kilòmetres.

L'atleta de l'entitat Laia Andreu va ser la guanyadora en categoria femenina, completant el circuit amb un temps de 18 minuts i 32 segons. La seguia la seva companya i també atleta de la Unió Excursionista Vic, Anna Comet, amb un temps de 20 minuts i 23 segons. Completava el podi Carla Solà amb un temps de 21 minuts i 31 segons.

La també atleta de l'entitat, Erola Bisquert, arribava a meta en 4a posició femenina. En categoria masculina la victòria va ser per l'atleta de Salomon, Marc Traserra, amb un temps de 16 minuts i 57 segons. El seguia l'ex-atleta del Club Atlètic Vic, Abel Casali amb 17 min i 17 segons i vint-i-tres segons darrere seu arribava a meta el tercer classificat, Arnau Sala, que era a més el 1r classificat junior.

UTMB, UN CLÀSSIC DEL TRAIL RUNNING

Del 27 d'agost al 2 de setembre es va celebrar una prova mítica del trailrunning. Es tracta de la UTMB Montblanc. Cada any, l'èlit del trail mundial es cita a Chamonix, com també ho fan un total de 8.000 corredors apassionats que participen en una de les 5 proves que s'ofereixen:

- UTMB 171 km 10.000 m +
 - CCC 101 km 6.100 m +
 - TDS 119 km i 7200 m +
 - OCC amb 56 km i 3.500 m +
 - PTL la primera de les 5 proves que es disputen. Es caracteritza perquè la competeixen equips de 2 a 3 participants que hauran de completar un recorregut de 290 km i 26.500 m +.
- Una altre característica d'aquesta prova és que no hi ha classificacions finals.
- YCC per corredors de 16 a 22 anys amb una distància de 15 km i 1.200 m de desnivell positiu
 - YRun una cursa d'orientació per corredors de 13 i 14 anys
 - Mini UTMB per a nens de 3 a 14 anys, fins

a 6 proves per als futurs corredors. I els atletes de la Unió Excursionista Vic, tampoc s'ho volien perdre.

Hi van participar:

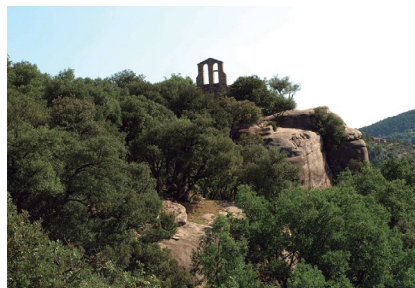
- Marc Pujol – TDS
- Anna Comet – CCC
- Jordi Godayol – UTMB

CULTURA I ENTITAT

L'APLEC DE SAVASSONA

El diumenge 18 de juny va tenir lloc al pla de Savassona i l'ermita de Sant Feliuet el tradicional aplec organitzat per la Unió Excursionista de Vic.

En un dia calorós l'acte començà amb una caminada que sortí de bon matí des de el poble de Tavèrnoles cap a la Font de la Baronesa i el pla de Savassona. Foren una dotzena d'excursionistes que aprofitaren la fresca matinal per arribar a peu a gaudir del copió esmorzar gratuït de pa amb tomàquet i coca amb xocolata desfeta. El grup duet "Homus-Serrasenssis" de Torelló amenitzà l'hora de l'esmorzar que culminà amb una cantada de cançons de muntanya animada per la coral de Calldetenes sota la direcció de Manel Marsó. Al final de l'acte musical el nou president de la Unió Excursionista de Vic, Jaume Anglada, homenatjà a Santi Riera i Subirachs creador de la popular cançó "Pujarem dalt dels cims amb el cor alegre..." amb una placa honorífica en agraïment a l'aportació en l'àmbit de la música i les cançons excursionistes.

sionistes. També es feu una rifa popular de productes de la terra i literatura històrica. Per culminar l'acte, a les dotze del migdia es feu una repicada de campanes i una missa solemne a la petita ermita de Sant Feliu et engalanada especialment per la ocasió i de la qual la Unió Excursionista de Vic en te custòdia des del 1962 any en que els excursionistes vigatans la varen restaurar. En total un centenar llarg de persones gaudiren dels actes i agrairen la col·laboració dels Amics de Sant Segimon del Montseny i l'Ajuntament de Tavèrnoles.

NOVA ADMINISTRATIVA A LA SECRETARIA

El 29 de juny es va iniciar un procés de selecció per cobrir la nova plaça d'administrativa de secretaria. El procés va finalitzar el 21 de juliol amb una ronda d'entrevistes.

Després d'aquest procés de selecció, la nova plaça va quedar coberta i la nova administrativa es va incorporar a l'equip de secretaria el mateix setembre.

A banda, amb l'inici del nou curs escolar l'horari de secretaria es modifica.

L'horari d'atenció al públic serà de dilluns a divendres de 18 a 20.

FINALITZADES LES OBRES DE MILLORA DEL ROCÒDROM

A finals de juliol es van iniciar les obres de manteniment i millora del rocòdrom.

S'han renovat preses, s'han fet proves de càrrega (1.200 kg).

I ara, el rocòdrom ja està llest per encarar un nou curs escolar!

SIGUEU TOTS BENVINGUTS!

RENOVACIÓ DE LES ESTELADES

El mes d'agost és el moment que el Miquel escull per renovar les estelades de Savassona i de la torre del Sucre.

Ara sí, amb les estelades renovades encarem un nou setembre!

HOMENATGE A JOAN COLET

El cap de setmana del 29 i 30 de juliol es va realitzar la trobada a l'Hostal Pastuira (Ulldeter) en motiu del 20è aniversari de la mort del soci Joan Colet i Vila en l'expedició al Nanga Parbat del 1997. Una seixantena de persones van participar en els diversos actes organitzats per els familiars i la Unió Excursionista de Vic. La sessió del dissabte va començar amb la projecció original del 1997 convertida a sistema digital comentada per els expedicionaris Eduard Sallent i Quim Bretxa. A continuació es va projectar l'audiovisual del tresc al camp base del Nanga Parbat del 2007 que commemorà "in situ" els 10 anys del malaurat accident. Finalment per cloure la sessió es passaren una selecció d'imatges d'en Joan recopilades de múltiples companys. La família va entregar als assistents un petit obsequi en record del acte. Ja dins l'hostal es feu un bon sopar que va relaxar l'emotivitat viscuda durant la projecció que va traslladar a tots els assistents per una estona a les difícils jornades viscudes aquell juliol del 1997.

El diumenge un grup de 16 persones, amics, familiars i companys d'en Joan volguérem obsequiar-los amb una excursió diferent i alternativa per la zona a l'estil "Colet". Ens proposàrem arribar al Cim del Coma Ermada (2.496 m) per el Clot de la Coma Ermada i el Pla del Presidi per un terreny poc transitat

i sense camins, utilitzant la via directa com solia fer en Joan. Un cop dalt aprofitaren per anar a tocar la darrera congesta de neu de la cara sud dels Pirineus Orientals, la congesta de la Llosa a 2.425 m, que mantenia una dimensió i gruix considerable si tenim en compte la seva orientació al sud, la seva modesta altura i la forta envestida del canvi climàtic. Caminàrem una mica més per la carena fins a veure els Estanyols de Concròs sota el cim Roca Colom. La tornada la feren per la Portella de Morens i la base de l'estació de Vallter 2000. La celebració finalitzava amb un dinar al Hostal Pastuira que junt amb el refugi d'Ulldeter van ser les segones residències d'en Joan Colet que tant va conèixer i estimar aquest petit trosset de Pirineu i que de ben segur el va encoratjar a voler conquerir les muntanyes més altes del planeta.

ESCOLA ESPORTIVA

TRAVERSA "CARROS DE FOC"

Una de les activitats que aquest estiu s'ha organitzat des de l'escola esportiva és la Traversa pels Pirineus.

En aquesta ocasió es plantejava una sortida pernactant tres nits ens refugis guardats i amb quatre dies de ruta seguint la ruta dels Carros de Foc.

Un grup de 15 excursionistes d'entre 12 i 16 anys van prendre la sortida el dilluns 10 de juliol des d'Espot entorn les 11 del matí. La "meteo" no era especialment favorable. Però finalment i malgrat el cel negre que amaneçava tempesta, el temps va aguantar bé i va permetre al grup completar la primera etapa fins al refugi de la Colomina amb èxit, contents, motivats i secs.

L'etapa del dimarts era la més llarga i dura de tota la travessa. Es tractava de 22 km i 4.000 metres de desnivell acumulat (aprox 2.000+

i 2.000-). Per aquest motiu el grup es va mobilitzar ben aviat per esmorzar i fer camí el més aviat possible. Cap a la meitat del recorregut, al refugi d'Estany Llong, un membre de l'equip va decidir retirar-se, acompanyat per un tècnic, degut al cansament i a alguns problemes estomacals. La resta, seguien fent ruta, atacant amb èxit el Coll de Contraix, el més dur de la travessa! L'arribada al refugi Ventosa i Calvell era esperada, el cansament s'apoderava dels participants. Va ser en aquest punt on l'equip es va retrobar amb en Jordi, el tècnic que havia acompanyat al membre que havia decidit retirar-se. El següent dia, descansats i plens d'energia, el grup va afrontar una nova etapa que incloïa el cim del Montardo (que només van completar alguns membres del grup), i que va acabar al refugi de la Colomina, amb suficient temps com per poder banyar-se i fer alguns jocs.

El darrer dia els participants demanen als monitors que volen allargar la ruta, que l'experiència ha estat excel·lent, que els ritmes de caminar han estat molt bons, estan motivats, i amb ganes de seguir desconnectant de la seva rutina, per seguir en connexió amb la muntanya i l'entorn. Finalment, cap a les tres de la tarda, el grup va arribar al pàrquing d'Espot on alguns pares proveïts amb molt menjar i beure van rebre el grup.

Els tècnics qualifiquen aquesta travessa com un ÈXIT, tant per la meteorologia, el terreny i la zona com per les característiques de la travessa. Però sobretot, i el més important, per l'excel·lent actitud, l'incondicional companyonia i la bona predisposició dels joves que han vingut.

Ja tenen ganes de fer-ne una altre!
Enhorabona equip!

ORIENTACIÓ

CAMPIONAT DE CATALUNYA DE RELLEUS

El cap de setmana del 10 i 11 de setembre es va celebrar a St. Jaume de Frontanyà el Campionat de Catalunya de Relleus, una oportunitat única per fer club i per fer orientació... és l'exemple màxim del treball en equip i la millor manera de fer pinya.

El cap de setmana es presentava calorós i així va ser!!!

És aquest un dia de festa, de germanat i de gresca i xerinol.la. Molts orientadors/es disfressats/des en uns terrenys molt atractius i amb uns mapes i traçats molt interessants, molt tècnics i físicament exigents... qui pot demanar més?

Tots els equips de la secció d'orientació (fins a 14 equips!) anàven disfressats dels personatges d'en Lucky Luke, llàstima que no van donar premi a la millor disfressa... qui sap si haguéssim repetit la victòria de l'any passat? S'iniciava la cursa amb una sortida en massa de les primeres postes. Era increïble la multitud de coloraines que s'introduïen en els fantàstics boscos berguedans.

Gent de totes les edats intentant trobar les primeres posicions...

Són aquests uns terrenys molt tècnics i on l'ideal era trobar la millor traçada., per tal de retallar en temps i distància. Molt divertit, ràpid, tècnic i exigent!

A la tarda tothom va mirar de refrescar-se de valent (piscines, gorgs, dutxes, riuet...), i descansar una mica, doncs a l'endemà hi havia cursa de llarga distància, corresponent a la Copa Catalana.

Diumenge matí una cursa molt divertida, molt dura i força tècnica en alguns sectors, però bonica.

En aquest cas els camins eren una eina força útil per tal de lligar les traçades més llargues encara que , sovint, el terreny permetia traçar camp a través.

La calor va ser molt intensa, i això va endurir un xic més els recorreguts, però no va deslluir gens un cap de setmana força intens.

Ah ! I felicitar a tota la família dels Xino-Xano per dues curses esplèndides!

Fins a 44 Vic's van poder gaudir d'aquestes curses, amb uns resultats excel·lents!

La Melibea Quintana i la Cristina Bertran (Dones Veteranes) i en Jordi Moragas i l'Andreu Grau (Homes Cadet) campions de Catalunya de Relleus a Sant Jaume de Frontanyà (el Berguedà).

També van pujar al podi la Berta Meseguer, l'Anna Aguilar i la Laura Rami (3es. Dones Senior), l'Adela Illamola i la Virgínia Güell (3es. Dones Veteranes), en Jordi Ordeig, en Jordi Sales i en Vicenç Clarena (3rs. Homes Veterans) i en Bernat Selva (3r. Homes Cadet).

CURSA POPULAR D'ORIENTACIÓ DE LA GUIXA

Coincidint amb les festes de final d'estiu del CEIP Sentfores, el Centre Cívic La Guixa.

Més d'un centenar d'orientadors van desafiar el calorós 18 de juny i van prendre la sortida d'aquesta prova.

A l'arribada els participants comentaven la bellesa del recorregut, i felicitaven als organitzadors.

CAMPIONAT DEL MÓN DE ROGAINÉ 2017

Rogaine... Campionat del Món... terres nòrdiques... 24 hores... 250 km quadrats de mapa... 193 llacs... 100 fites... qui es podia resistir?

Aquest any el WRC es celebrava el cap de setmana de l'11 de setembre en els boscos selvàtics de Letònia, en el departament de Ràzna, molt a prop de la frontera amb Bielorússia. Un espai salvatge i extens de boscos, llacs i aiguamolls. El repte era molt important.

El centre de competició es trobava situat

en mig del no-res, molt a prop del llogarret de Mamonova, al cor del Parc Nacional de Razna. Però malgrat això no hi faltava de res per a tots els participants de la prova: dutxes amb aigua calenta, WC, aigua potable tant freda com calenta, servei de menjar, lloc per acampar, Wi-fi ... i tot sense cues i en un entorn privilegiat. Realment l'organització un onze sobre deu, una feina totalment impecable. (Ja cal que prenguem nota de cara al mundial que organitzem el 2019 a La Molina, el llistó està molt alt).

El dijous 17, els participants van tenir l'oportunitat de gaudir/patir amb el mapa del model event. Un mini mapa de 20 x 12 cm a la mateixa escala del de debò i on el contacte amb el terreny ens va donar força informació important per l'endemà. Un terreny molt brut, selvàtic, on era molt difícil de progressar si es sortia dels camins i pistes, i on l'estratègia i l'elecció de la ruta, era importantíssim. I també va oferir, abans d'arribar a la primera fita, el primer contacte amb altres companys inseparables de cursa: els mosquits!

Divendres de matinada plovia, a primera hora del matí plovia moltíssim i mitja hora abans de donar els mapes (a les 9 del matí), diluviava! Però tothom estava la mar de tranquil esperant rebre els mapes i començar amb la elaboració de la estratègia.

Però miracles de la vida, a les 9 en punt ja no queia ni una gota, i així va ser durant les 24 hores de la competició... increïble!

Un cop amb el llençol de mapa a les mans, vam poder veure que la estratègia no seria fàcil. Teníem claríssim que havíem de circular el màxim possible per camins i corriols, però si volíem agafar punts, tènies que sortir d'aquests continuament.

A les dotze en punt i amb un sol balsàmic, sortíem tots els equips cap a diversos punts del mapa. Carretades d'orientadors s'endins-

aven en els boscos propers a la recerca de la primera fita. Malgrat tot, no hi va haver ni una cua, doncs tots corríem amb Esportidists Air, facilitats per la organització, i això va agilitzar moltíssim la no formació d'embussos.

Amb les primeres fites ja vam veure que costaria moltíssim fer punts i que hauríem de fer molts culs de sac. El paisatge fantàstic, però no podies aturar-te perquè això permetia als nostres col·legues els mosquits de saturar-te de picades. Mirar el mapa dins del bosc no era gens recomanable!

Una cursa molt tècnica, dura i aspre, molt física, on cada centímetre s'havia de guanyar amb esforç i lluitant. Mantenir la concentració malgrat els mosquits, el cansament i el terreny era imprescindible i no gens fàcil d'aconseguir. Aquí era on el treball en equip es tornava vital.

Malgrat tot va ser fantàstic viure una experiència tant potent i poder estar al costat d'autèntiques bèsties del Rogaine i la orientació. He de dir que nosaltres anàvem més de turisme que a competir, doncs la experiència que volíem viure era fent un equip familiar en un país nòrdic i en un mundial i continuar aprenent, però s'ha de dir que els campions del món en quatre hores van fer els mateixos punts que nosaltres en 24.

Això sí, nosaltres ens ho vam prendre en calma i en vam permetre dormir cinc hores molt gratificants en el centre de competició. Letònia és un país que ens va agradar moltíssim, però, com a mínim a la zona on vam competir és un autèntic infern: vegetació selvàtica (en les zones pintades com obertes en el mapa, la vegetació feia entre 1,5 i 2 metres d'alt), mosquits que no descansen en tot el dia, zones pantanoses eternes.... Però malgrat tot, ho vam "disfrutar" moltíssim (masoquisme?).

Com a representants de Catalunya vam anar

dos equips, un íntegrament format per catalans (PICAFITES PLUS) i l'altre amb un membre català i una noia d'Estònia (MR-CSC). En total vam participar 427 equips de tot el món (més de 1000 persones), majoritàriament de països nòrdics com Letònia, Estònia, Rússia i Lituània.

Ara només queda esperar el proper mundial que es celebrarà en terres catalanes, concretament a La Molina, però això no serà fins el 2019!

ESQUÍ DE MUNTANYA

L'ESQUÍ DE MUNTANYA ADMÈS A LES OLIMPIADES JOVES DEL 2020

L'esquí de muntanya serà esport olímpic el 2020.

Diumenge 9 de juliol de 2017 va tenir lloc a Lausana un congrés en el que el Comitè Olímpic Internacional va decidir el debut olímpic d'aquest esport.

L'esquí de muntanya serà olímpic al 2020. La Federació Internacional d'Esquí de Muntanya ha acabat rebent el premi a tots els esforços dels darrers anys. El COI va nomenar el 2014 l'esquí de muntanya membre provisional. El 2016 va atorgar a aquest esport la condició de membre de ple dret i aquest diumenge en el congrés de Lausana se'l va incloure dins del programa dels Jocs Olímpics de la Joventut que tindran lloc a Lausana el 2020.

El debut olímpic arribarà en les modalitats de cursa individual, esprint i relleus. Les proves es disputaran a la localitat suïssa de Villars-

SurOllon, amb 48 atletes de 17 i 18 anys. Aquest pas es considerava obligat per poder fer realitat l'entrada de l'esquí de muntanya al calendari dels Jocs Olímpics d'hivern dels 2022 a la Xina.

EXCURSIONISME

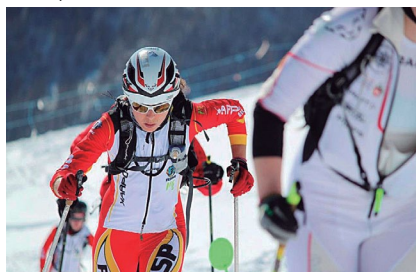
"ESCAMPANT LA BOIRA" A CANET

Aquest curs s'ha iniciat una nova activitat: "Escampant la boira". Es tracta d'un grup d'excursionisme de mitja alçada que es reuneix mensualment amb una ruta que proposa de forma voluntària, un dels participants.

La darrera sortida del curs va ser el 23 de juliol a Canet de Mar.

Els participants van recórrer el barri antic de la població, admirant les obres de l'il·lustre arquitecte Lluís Domènech i Montaner amb aquest art modernista tan característic. Va ser en aquest moment en que el grup va coincidir amb Miquel Àngel Pascual el membre barbut de "La Trinca", va ser una agradable sorpresa.

En Lluís Toran, un dels nostres "emboirats" va portar als assistents pels "Vessants de les muntanyes del Montnegre" fins al cim més alt de la vila, uns 300 m., al peu de la "Creu de Pedracastell" amb unes vistes fabuloses de Canet i de tota la costa, des d'on es pot veure, en un dia clar, fins a Barcelona.

ACTIVITATS

RESULTATS esportius

AGENDA

setembre-desembre 2017

Properes activitats:

23 i 24 setembre	Pic de Ratera, Vall de Ruda - Vall de Colomers (Parc Nacional d'Aigüestortes)
30 setembre	St. Martí d'Ogassa-St. Amand-Taga-Portella d'Ogassa-St. Martí
5 novembre	37a Caminada Matagalls - Vic
25 desembre	Foc de Nadal

+INFORMACIÓ

93 885 51 20

www.unioexcursionistavic.org

Saps que...

L'últim butlletí d'aquest any serà el número 300. L'equip de redacció, juntament amb un bon nombre de col.laboradors, treballarem per aconseguir un exemplar ben especial.

